

LINDA HOWARD NEZVĚSTNÁ

KIOKAN

Copyright © 2018 by Linda Howington
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Translation © Soňa Tobiášová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Obsah této knihy je fiktivní a odkazy na reálné osoby,
situace, místa či organizace mají navodit dojem autenticity,
jsou však produktem fantazie autorky
a jako k takovým je třeba k nim přistupovat.

Z anglického originálu Woman Left Behind
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018, shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-900-0

Věnováno T. K.

Prolog

Kongresmanka Joan Kingsleyová tiše procházela setmělým domem. Nerozsvítla si, protože tma jí poslední dobou docela vyhovovala. Litovala snad i toho, že slunce ještě svítí, lidé se smějí a dny ubíhají. Úzkost, jakou prožívala, se zdála všeobjímající. Nebyla schopna ničeho, fungovala jen z nutnosti.

I ten dům začala nenávidět – byl příliš velký jen pro ni samotnou – ale ani tak se nedokázala přimět ho opustit. Kdysi se do něj s Dexterem zamilovali na první pohled. A přestože zpočátku finančně strádali, aby si ho mohli pořídit, ihned se v něm cítili jako doma. Ten dům byl jako *oni dva*. Vychovali v něm syna a také tu uskutečnili své sny o tom, že jednou budou mocní a bohatí. No ano, taky se dřeli do úmoru, aby něco dokázali, přesto to bylo právě tady, kde vše plánovali a dočkali se naplnění.

Jenže bez Dextera zel dům prázdnotou.

Tolik ho milovala – *a stále* miluje. Smrt jí v tom nezabránila. Láska pokračovala, jen se místo hřejivého pocitu změnila v bolestný.

Bohužel, za Dexterovu smrt mohli ona sama a ten mizera Axel MacNamara. Nenáviděla toho parchanta celou svou duší a její nenávist časem jen sílila. Ještě stále ji sledoval, pronásledoval a mohl číst všechnu její osobní komunikaci. Tedy aspoň si to myslel. Při troše štěstí mu to, co nemohl zjistit, pekelně ublíží. Jak to měla v plánu.

MacNamara věřil, že ji má pod kontrolou. Donutil ji rezignovat z významné pozice, její muž zemřel a členové operačních týmů, kteří ji podporovali, utekli ze země.

Aspoň zatím si to měl myslet. Devan Hubbert byl ale chytřejší než kterýkoli z počítačových expertů mezi MacNamarovými lidmi. S trochou času a se správnými nástroji pro něho neexistoval firewall, kterým by nepronikl, systém, který by neuměl narušit, a klička, již by nevymyslel. A pokud to situace vyžadovala, uměl si poradit i bez špičkové techniky. Ozval se jí už po týdnu, co byl za hranicemi.

Ani netušila proč. Neměla přece v tu chvíli žádné informace či protislužby na prodej a Devanovi šlo vždycky o peníze, stejně jako jí. Udržet se v D.C. u moci přitom stálo hodně peněz, ale zároveň jedině tam bylo možné skutečně vydělat. Dexter se zdál spokojený s tím, co už měli, přesto ji po celou dobu podporoval ve snaze prodat Rusům nějaké ty informace a získat mnohem víc. S dostatkem financí a podporou pak měla velkou šanci dostat se až do Bílého domu. Jak hořce absurdní se teď zdálo, že tenhle plán stál život právě Dextera, a ne ji. Vždyť vlastně dělal jen to, co vždycky, pomáhal jí.

Devan s ní zůstal v kontaktu, ať už měl důvod, jaký chtěl. Možná měl nápad, jak se MacNamarovi pomstít. Anebo doufal, že na tom znovu vydělá, i když Joan žádnou takovou možnost neviděla. Informace o tom, že byla ve styku s Rusy s tím sice mohla souviset, ale zabitím MacNamary by jí stejně nepomohl.

Na tom ale nesešlo. Ani na penězích jí teď nezáleželo. Přála si jen, aby MacNamara pykal za Dexterovu smrt, a kdyby zároveň mohla odrovnat ten jeho vážený operační tým, tím líp.

Tak nebo tak, MacNamara musí zemřít.

1

„Všichni budete někam přerazeni,“ oznámil Axel MacNamara ponuře.

V jeho kanceláři, překvapivě malé a sešlé na šéfa organizace, se tlačilo deset pracovníků z různých oddělení. Jina Modellová měla smůlu, že nepřišla mezi prvními, kdo zabrali pouhé dvě židle pro hosty, a musela spolu s ostatními postávat ve stísněné kanceláři v nepohodlné pozici.

Na MacNamarovo oznámení reagovala nejprve úlevným vydechnutím. Nikdo z nich totiž netušil, proč je šéf všechny náhle svolal, a tak spíš čekala, že budou na čas odstaveni, anebo hůř – docela přijdou o práci, protože rozpočtové škrtky těžce doléhaly i na projekty financované z nejasných a dobře utajených zdrojů.

Podle toho, jak to v místnosti zašumělo, nebyla jediná, kdo se něčeho takového obával.

Pak se ale zamračila. Jistě, mít práci bylo fajn, zvláště práci jako tahle – místa na Komunikacích si opravdu cenila. Měla dobrý plat a žádanou pozici – vlastně naprosto cool pozici i na Washington D.C. – a k tomu mohla prostřednictvím zásahových jednotek občas zatočit s teroristy i z pohodlí klimatizované kanceláře. Klimatizace a komfort jí plně vyhovovaly. Převelení tedy mohlo znamenat i něco nepěkného.

„A kam?“ ozvala se, když nikdo jiný dlouho onu otázku nepoložil.

MacNamara se na ni vůbec nepodíval. „K různým týmům,“ řekl jen a zvedl několik papírů. Pak se na ně zamračeně zadíval, jako by se mu nelíbilo, co vidí, přestože musel jako šéf

oddělení sám některé nové plány sepsat. „Donnelly ke Kodakovi. Erwin ke Sněhulákovi, Modellová půjde k Acevi.“ Tak pročetl celý seznam a oznámil jim nová působiště, třebaže nikdo ještě netušil, co tam budou dělat.

„Ace – Eso“ byla přezdívka Leviho Butchera, to si Jina pamatovala. Nikdy však nikoho z operativců osobně nepotkala. Věděla jen, že Aceův tým dostává ty nejtěžší úkoly, tím spíš nechápala, co by pro něj měla dělat ona.

Byla už zvyklá neklást otázky bez rozmyslu, protože si to její práce žádala. Nikdo nesměl vědět, co přesně dělá, na čem a kde zrovna pracuje. Několik sekund tedy dumala, ale ne déle, protože někdo se zeptat musel, a ostatní se k tomu, očividně zastrašení MacNamarovou nehezkou reputací, nedokázali odhodlat.

Zvedla tedy ruku. MacNamara musel pohyb zachytit koutkem oka, protože se zarazil uprostřed čtení, zvedl hlavu a štěkl: „No, co je?“

„Co u těch týmů jako budeme dělat?“ ozvala se Jina. Všimla si, jak překvapeně zareagoval na její hlas, a uvědomil si, že promluvila už podruhé, namísto někoho k mužů. Na takové reakce už ale byla zvyklá, se svým hlasem nemohla nic dělat. Daleko víc ji teď zajímala nová situace. Nemohla mluvit za ostatní, ale sama jako pracovník Komunikačního oddělení neměla pro práci v operačním týmu – tedy pro bengál masivních rozměrů – žádný trénink.

„Dostal bych se k tomu, kdybyste mě nepřerušovala,“ odsekl MacNamara.

„Jen jednou jsem vás přerušila.“ Zdálo se jí to, nebo od ní všichni mírně odstoupili, aby se do ní šéf mohl líp strefit? Ne, nejspíš nezdálo.

„Už dvakrát.“

Měl pravdu. Skousla si tedy ret, aby vydržela zůstat zticha, a on pokračoval ve čtení. Když každý dostal nový úkol – tedy spíš jen tým, protože stále nevěděli, co mají dělat – opřel se MacNamara v židli.

„Deset z vás, kteří byli nejlépe hodnoceni v testu orientace a akce v terénu...“

Jina vtáhla tváře a znovu se kousla do jazyka. O čem to mluví? Vždyť žádným testem neprošli.

„Jaké testy orientace a akce?“

Kruci. Ona se vážně neumí ovládat.

MacNamara se na ni zuřivě zadíval a v malé kanceláři se opět rozhostilo ticho. Chvilí ostře tūkal tužkou do stolu a tvářil se, jako by přemýšlel, kam zahrabat její mrtvolu. Jistě takových míst znal dost.

Pak ale stroze odpověděl: „Ty videohry v klubovně.“

Ach tak. V kanceláři to zašumělo. Před několika měsíci jim v klubovně instalovali několik her a určitá skupina kolegů se ihned tak zabrala do hraní, že tam trávila celé přestávky. Jina se jako mazák v hraní her ráda do soutěže zapojila a neustále všechny porážela a rozčilovala kluky, co tvrdili, že s holkama není žádná hra. Tak jim to ukázala. Šlo o komplikované, realitě podobné hry, které nebyly běžně na trhu a zdály se víc než cool. Evidentně se nechali nachytat.

Jina opět zvedla ruku. Bože, to tu nikdo jiný nemá pusu? Proč se musela ptát jen ona?

MacNamara si stiskl kořen nosu a něco zamumlal.

„Já nejsem pro práci v operačním týmu kvalifikovaná.“ Cítila se trochu trapně, že to musí vyslovit, ale vždyť to byla pravda. I kdyby na počítači nahrála bůhvíjaké skóre, agenti v terénu byli něco jako supermani. Dokázali uběhnout nebo uplavat desítky mil, trefili šišku na stromě na milion yardů a trávili nekonečné hodiny tréninkem. Věděla, že v týmech občas mají i ženy s podobnými schopnostmi, ale sama k nim rozhodně nepatřila. Plavat sice uměla, občas si šla zaběhat, ale za sportovkyni se nepovažovala.

„To nikdo z vás,“ odbyl ji šéf. „Taky musíte projít tréninkem. Ale i tak se nebudete podílet na fyzické části operací.“

„Tak co budeme teda...?“ začala zase Jina, ale zarazil ji zvednutou rukou.

„Musím vám znovu připomenout, že jste povinni mlčet o všem, co se týče vaší práce. Jde o to, že lidi z týmů jsou dobří v posouzení daných situací, ale za jistou cenu. Sledovat například, že se k vám blíží pastevec, a uvažovat, jak dlouho bude trvat, než k vám dorazí, brání v plném soustředění na hlavní účel mise. Ne tak moc, protože v týmech máme opravdu skvělé lidi, jenže někdy jde prostě o sekundy. Udělali jsme tisíce analýz a ve všech případech byla přítomnost operátora, který ohlídal situaci, pohyb a načasování v okolí, ku prospěchu věci. Operátor bude ovládat od počítače sledovací dron. V takovém případě se totiž úspěch mise zlepší o tři procenta a riziko ztrát mezi členy týmů klesne o dvě. Jsou to malá, ale zásadní čísla.“

Zvláště pokud jde o případné ztráty na životech, pomyslela si Jina trpce, ale už jí to začalo dávat smysl. Jen sebe si v žádném terénu neuměla představit. Nic speciálního přece neuměla – nebyla žádný atlet, ani zvláště odvážná nebo psychotronik, co by odhadl, kam se takový pastevec chystá, a především neměla chuť se to učit. Vynikala vlastně jen v jediné bojové hře, nic víc.

Tohle nemůže fungovat.

„Tohle nebude fungovat,“ řekla nahlas.

MacNamara se chytil za hlavu, jako by si chtěl vyrvat všechny své vlasy, nebo si dost možná představoval, jak drtí lebku jí.

„No jistě!“ zavrčel pak. „Protože my přece nevíme, co děláme, nezvážili jsme všechny problémy a neanalyzovali jsme vás tak, že vás známe možná líp než vy sami. Napadlo nás prostě, že vás deset jen tak pro legraci a zábavu hodíme do terénu a zkusíme, co to udělá a jak to poděláte.“

Jině se nelíbilo, že ji někdo analyzuje bez jejího vědomí. Připadalo jí to, jako když se nějaký stalker dívá klíčovou dírkou do dámské koupelny. Na druhou stranu věděla, že analytici u nich patří ke špičce, a trochu ji to uklidnilo. Ale nepřesvědčilo.

„A co kdyby někdo z nás neměl zájem?“ ozvala se znovu, protože ostatní stále mlčeli jako zařezaní. A to byla v místnosti jediná ženská, až zase někdo bude tvrdit, že na něco *nemá koule*, připomene mu to.

„Pak si může sbalit věci a hledat jinou práci.“ MacNamara se na ni ostře zadíval. „O odpadlíky nestojím. Na vaše stará místa už jsme nabrali nové lidi.“

Konečně – *konečně!* – promluvil někdo jiný: „Takže když neovládáme trénink, nebo se zraníme, přijdeme o místo?“

Šéf stiskl rty a oči se mu leskly jako vzteklému psovi. Naštěstí už se nedíval na ni. „Já se o své lidi starám,“ vrčel. „Zraněným se dostane lékařské péče jako jiným členům týmu. Případně budou převeleni nebo odejdou do penze. Tohle je tvrdé zaměstnání, lidi! A ze všech, co tu hru zkusili hrát, se jen vás deset umístilo dost vysoko, abychom uvěřili, že můžete být v terénu přínosem. Jinak bych to neriskoval. Nebudete se navíc podílet přímo na daných úkolech, jen se musíte dostat do formy, abyste mise nijak nebrzdili. Ještě nějaké otázky? Nemyslím si. Teď si vyklidte stoly a zítra ráno v sedm je nástup v suterénu. Trička, šortky, sportovní boty. Převezou vás na první trénink.“

Trénink, *ach bože dobrý*, pomyslela si Jina. *Ať je radši po mně.*

Sešlá, rezavá patnáctimístná dodávka s nimi konečně se sténáním převodovky zastavila. Ten vůz měl dávno skončit ve šrotu už jen kvůli otrhaným sedadlům, díře v prorezlé podlaze a motoru, který kuckal jako padesátiletý kuřák. Jina se celou cestu obávala, že vůz budou muset na místo určení dotlačit.

Nakonec ale zastavili, dveře se podařilo otevřít a jejich desetičlenná skupina se vysoukala ven. Jakmile za sebou zavřeli, řidič dupl na plyn a zmizel do neznáma.

„Kde to sakra jsme?“ žasl jeden ze skupiny nahlas, zatímco se všichni rozhlíželi.

V pekelný díře, pomyslela si Jina, ale radši mlčela. Protože dávala cestou pozor, věděla, že se ocitli někde ve Virginii. Dodávka je vyklopila na okraji rozlehlé plochy, na níž byly rozeseté balíky slámy, role ostnatého drátu, zauzlovaná lana, dřevěné stěny a další podobné věci nejasného účelu, kromě toho, že šlo jistě o nástroje k mučení – a to především k jejímu. Celý prostor obtáčela blátivá dráha, která mizela kdesi vzadu v lese. Ani ta ale nebyla obyčejná, ale vylepšená muldami hlíny či písku. Jediné, co tu chybělo, byla známka nějaké civilizace, jako třeba stánek s občerstvením.

Už za tu krátkou chvíli Jina cítila, jak jí rudý prach pokrývá nosní sliznici. Ten už sice znala z Georgie, ale i tak ho nesnášela. Neměla ráda špínu, prach a pot a tady na tom místě se jí nelíbilo zhora nic.

Jen to hezky spolkní, květinko. Trocha potu je pořád lepší než zůstat na dlažbě, aspoň prozatím. Zítra možná bude mluvit jinak.

Na ploše se pohybovalo asi třicet mužů a prováděli úkony nevhodné pro normální smrtelníky. Pak se ozvala střelba z automatické zbraně a Jina polekaně nadskočila. Začala se rozhlížet, odkud to přichází, ale nikde žádné terče neviděla. Vzduch se rychle naplnil pachem spáleniny, takže se muselo střílet blízko. Jejich skupinka se stále držela u sebe a tiše pozorovala lidi, provádějící život ohrožující aktivity, které se tu měli naučit i oni. Co měli taky říkat? Nezbyvalo jim než to zkusit, nebo jít hledat jinou práci. Jina se v duchu znovu pokoušela uklidnit.

Slunce se do nich opíralo, a už teď se nepříjemně potila a prach v krku jí připomněl Údolí smrti. Konečně si jich někdo všiml – nebo spíš usoudil, že už čekají dost dlouho, protože těmto typům nemohlo nic uniknout. Blížil se k nim silný, podsaditý, do bronzova opálený chlap s oholenou hlavou a krátkým šedým plnovousem. Měl na sobě olivově zelené tričko, khaki šortky a vysoké šněrovací boty do písku. Byl od hlavy k patě pokrytý jemnou vrstvou prachu, tedy

kromě míst, kde se prach potem změnil v tekuté bláto, a připomínal pohybuující se horu svalů. „Vy jste ty FNG, že jo?“ houknul, když přišel blíž.

Fucking New Guys, zasraní nováčci. Tam, kde pracovali, všichni už nutně nějaký ten vojenský slang pochytili, a tak se nikdo z nich aspoň neztrapnil otázkou, co ta zkratka znamená. Místo toho někteří váhavě přikývli.

„Já jsem Baxter,“ oznámil, aniž vysvětlil, zda jde o křestní jméno nebo příjmení. „Fajn, takže začneme, jako byste nastupovali do armády, během. Potřebujeme zjistit, kdo je aspoň trochu ve formě, a kdo ne. Za mnou.“

Pak se mírným poklusem a s překvapivou lehkostí rozběhl. Deset členů jejich skupiny se po sobě zpytavě rozhlédlo a bez valného nadšení vyrazilo za ním. Jina se snažila držet uprostřed houfu a neztratit Baxterovu vyholenou hlavu z dohledu. Nechtěla zůstat poslední, ani se drát dopředu, aby na sebe příliš neupozornila. Udržovat stálé tempo a šetřit silami se jí zdálo nejlepší. Nemohla přece tušit, co dalšího na ně ještě čeká.

V praxi to ovšem znamenalo, že měla výhled zakrytý poskakujícími těly, a tak klopýtla pokaždé, když terén prudce stoupl, a ztrácela rovnováhu, když na vršku muldy zase náhle klesl, nebo když se jí nohy zabořily do jemného písku, co jí ihned začal plnit tenisky. Už chápala, proč měli všichni muži na cvičišti šněrovací boty, a ne tenisky jako jejich skupinka, co uvěřila MacNamarovi, že si je mají vzít.

První poučení: Příště se zeptat lidí, kteří takovým výcvikem skutečně prošli, co bude potřebovat.

Tedy jestli ji hned nevyhodí a nějaké příště bude.

A to by v tom byl čert, pomyslela si zarputile. Ne že by skutečně stála o nějakou misi v terénu, ale docela propadnout taky nechtěla. Vyrostla přece na venkově, v jihovýchodní Georgii, kde většinu roku mohla běhat bosa, a tak snad zvládne držet krok aspoň s těmi kluky, co běhají maximálně v parku nebo na ulici.

Po pěti minutách ji začaly bolet svaly, srdce jí prudce bušilo a ztěžka oddychovala. Pouhých pět minut! Je v mnohem horší formě, než tušila. Právě v tu chvíli si chlapi za ní nejspíš uvědomili, že jsou pomalejší než holka a začali se víc snažit.

Jina tedy také trochu přidala, aby se udržela uprostřed. O nic jiného jí nešlo, jen tohle potřebovala, aby k sobě nepřitahovala pozornost.

Vtom se kolem ní někdo hrubě prodral dopředu, vrazil do ní ramenem a odhodil ji stranou. Než se vzpamatovala a popadla dech, ocitla se na konci skupiny. Sykavě protáhla vzduch mezi zuby a zlostně pohlédla za tím neurvalcem. Byl to Donnelly, chlapík, který pracoval se šiframi, pokud se dobře pamatovala, a přidělili ho k týmu Kodaka. Pohodový tým a místo, které by si sama vybrala, kdyby tu možnost měla.

Parchant. Donnelly, ne Kodak. Jina se sykavě nadechla, zabrala, předběhla několik kolegů a přibrzdila za Donnellyho zády. V nerovném terénu bylo příliš riskantní něco podniknout, ale některé věci člověk nemůže nechat jen tak. Donnelly musel vycítit její přítomnost, protože se krátce ohlédl přes rameno. Jina jeho chvilkové nepozornosti využila a kopla nohou mezi jeho lýtky. Nedotkla se ho, nepodrazila mu nohy, to by pak nejspíš sama upadla, ale stačilo to, aby se Donnelly lekl a ztratil balanc. Ještě zamával pažemi, jak se snažil vyrovnat, ale pak upadl tváří přímo do písku.

Baxter musel mít oči vzadu, protože ihned štěkl, aniž se otočil: „Zvedni se a běž dál!“

Donnelly se vyškřábal na nohy a potácel se dál s otevřenou pusou, celý rudý ve tváři. Byl teď asi pět metrů za skupinou a neměl šanci ji dohnat, pakliže si nenechal nějaké zázračné síly do zásoby, o čemž Jina pochybovala.

Ale proč to kruci udělal? Proč do ní vrazil? Nikdy mu přece nic neudělala, nikdy se nepohádali. Jen ho porazila v té počítačové hře, jako ostatně všechny. Nejspíš to bral příliš osobně.

Do háje, pomyslela si rozčileně, zatracená hra. Kdyby tušila, kam to povede, nikdy by nezačala hrát. Mnohem radši by seděla v klimatizované budově, než tady pobíhala v horku, nechala si odírat nohy pískem a plíce ucpávat prachem. Měla chuť si odplivnout, ale ve vyprahlé puse na to nebylo dost slin. Svaly už ji bolely tak, že měla spíš strach, že brzy začne zvracet.

Chlapík, kterého neznala, se právě odpojil a po straně trati dával snídani. Jina se sykovavě nadechla, aby potlačila potřebu ho následovat. Ona se nesmí, nesmí, *nesmí*...

Právě když myslela, že už to nevydrží, zvedl Baxter pěst na znamení a křikl: „Přestávka na vodu!“

Ach bože dobrý. Zastavila se, ale zůstala rovně stát a snažila se zhluboka dýchat. Všichni ostatní také hlasitě lapali po dechu. Jina věděla, že se nesmí předklonit, protože by se mohla sesunout do písku, případně by si to její žaludek vyložil jako možnost podvolit se křeči. Místo toho se zadívala na nebe a poroučela podlamujícím se kolenům, aby ji ještě udržela.

„Nestůjte tam jako pitomci,“ štěkl Baxter, „a vemte si tu vodu!“

Voda. Někde tu je voda. Jina na jednoduché lavičce spatřila otevřený chladicí box s lahvemi na třpytivém ledu. Doklopýtala k němu, prostrčila ruku mezi těly svých kolegů a jednu láhev vytáhla. Každý sval v těle se jí chvěl, a když se pokoušela odšroubovat víčko, láhev jí vypadla z ruky a skutálela se pod nohy jejich chumlu. *Do hajzlu!* Než by se sehnula a riskovala zvracení, natáhla se pro novou. Ztuhlými prsty přitom nahmátla i pár kostek ledu, což jí přišlo jako požehnání. Ihned si je přitiskla k zátylku a pocítila nesmírnou úlevu. Možná nakonec zvracet nebude. Nejspíš ani neomdlí.

„Ubohý,“ ozval se znechuceně Baxter. Jina přemýšlela, jestli se má urazit, než pochopila, že mluví k celé skupině. Tak to nic. Být ubohá mezi ubohými jí nevadilo. „I zasraný želvy by běžely rychlejc. Půlka z vás je na padnutí, a to jsme

dali jen tři kilometry. Druhá půlka na tom není o moc líc a támhleten dokonce zvrací,“ dodal.

Pch, to sotva. Kálející želvy by se těžko hnuly z místa, napadlo Jinu, ale radši si vtipkování odpustila a věnovala se hydrataci. Někdy vyhrává ten, kdo mlčí.

Ale moment. Jak *jen* tři kilometry? Tady něco nehraje. Za prvé, ona uběhla celé tři kilometry?! A za druhé, běhali přece celé hodiny, takže muselo jít spíš o třicet kilometrů, ne? Její srdce a plíce si to rozhodně myslely. Baxter má nějaké polámané měřidlo.

Otřela si pot z čela a ještě se napila. Když spustila ruku s lahví, upoutalo její pozornost cosi... dost děsivého.

Přimhouřila oči. Blížilo se k nim sedm mužů, vyrovnaných v řadě, jako by rázovali na závěrečnou přestřelku v nějakém westernu. A všichni vypadali strašidelně. Velcí, zaprášení, kromě míst, kde z nich tekl pot, místo paží provazce svalů a tvářili se přitom smrtelně vážně. Už jen to, jak se přibližovali, představovalo hrozbu, oni ale byli ještě ověšeni všemožnými zbraněmi. Tady *na cvičišti*? Všechny ty samopaly, nože a dýky ale vypadaly příliš opravdově.

Hlavně tomu nesmí říkat pistole, připomněla si, jen zbraně.

Zdálo se, že se ti muži zaměřili na skupinu nováčků asi jako lvi na stádo postřelených gazel, nebo co lvi vlastně loví.

Jina cítila, jak se jí leknutím ježí chloupky na těle. Zírala na tu hradbu mužských těl a zděšeně uvažovala, jestli se snad nechystají nováčky nějak drasticky zasvěcovat. „Hele,“ prohodila varovně, aby ostatní upozornila. Když se ale otočila, uviděla, že tam žádní *ostatní* už nejsou, protože je Baxter stihl někam odvést, zatímco zaujatě sledovala pohybující se svaly.

A do háje! Udělala několik kroků směrem za svojí skupinou, ale víc nestihla, protože ta zeď mužských těl už byla u ní a obklopila ji. Sedm chlapů teď na ni zíralo z výšky a ani jeden se neusmíval.

Jina cítila, jak jí srdce buší na poplach. Byla normálně roslá ženská, žádný drobek, a přesto si náhle připadala nepatrná a bezvýznamná, a to se jí vůbec nezamlouvalo.

Hlava jí říkala, že by jí jistě neublížili, za to jsou přece tresty, ale nějaký základní pud tvrdil, že jde o predátory a stát se může cokoli. „Cokoli“ se přece dělo ženám odjakživa, už od času jeskyní a bederních roušek. Chytrá holka se nemá nechat takhle zaskočit.

Zatoužila po zbrani, po jakékoli zbrani. Ale protože žádnou neměla, alespoň se narovnala v zádech, přimhouřila oči a čekala, kdo promluví jako první. Zatím ji jen zastrašovali svojí blízkostí a trochu dusili pachem potu a testosteronu.

Bylo jich sedm, ona sama. Navíc zničená tím Baxterovým zatraceným běháním. I kdyby se dala na útěk, kterýkoli z nich by ji snadno dohonil. Ale to přece neudělá.

Nebude zbaběle utíkat. K tomu ji nepřinutí.

Konečně promluvil ten největší z nich, hrubým, temným hlasem, jako by kloktal kamení.

„Ty jsi prej ta naše holka.“

2

Jina muže přelétla očima, třebaže tváře v rozčilení nevnímala. Spíš jen to, jak jsou velcí a že stojí v kruhu kolem ní. *Nedávej najevo strach*, pomyslela si, mohli by zaútočit. Moment, to ne, to se přece říká o psech. Instinkt jí přesto radil, aby zachovala chladnou hlavu, a taky se příliš nečertila kvůli tomu, že jí říkali holka. Každý boj je třeba správně načasovat, a tohle nebyla nejlepší chvíle na dohadování – viděli se poprvé, tvářili se nepřátelsky a nejspíš pochybovali, že by práci v týmu zvládla. Raději tedy odpověděla: „Pak jste asi moji kluci.“

Ten velký se na ni upřeně zadíval. „Babe,“ řekl pak s jistým úžasem. Všichni se zdáli udivení jejím hlubokým zastřeným hlasem, který byl víc sexy než její vzhled. S tím se ale vyrovnávala odjakživa, už jako dítě si ji lidé v telefonu pletli s dospělou.

Pak se ozval jiný chlap: „Myslím, žeš ji právě pojmenoval.“

Cože? To ne! Jina se zděsila. Pochopila totiž, co tím myslí. Všichni přece měli nějaké přezdívky, ale ona Babe být rozhodně nechtěla. Když už, přála si nějakou cool přezdívku, něco ostřejšího, co by lidi varovalo, že si s ní nemají začínat. „Babe“ naopak přímo vybízelo, aby si začínali.

„Jen to ne,“ ozvala se. „Babe se mi nelíbí. Co třeba Granát nebo Zabiják?“

Chlapi se začali pošklebovat. „Sorry, ale nemůžeš si vybírat,“ řekl zase ten velký.

„Nikdo mě nebude brát vážně.“

„To stejně nebereme,“ zněla chladná odpověď.

Holá pravda je někdy jako facka do tváře, napadlo Jinu, ale hádat se nemohla, ne v dané situaci. „Možná ještě ne, ale budete muset,“ ucedila mezi zuby a zamračila se.

Všechny to opět rozesmálo, kromě velkého chlapíka. Možná jen neměl smysl pro humor – i když ona zas tolik nežertovala.

„To by bylo fajn, zvlášť když na tom, co zvládneš, budou záviset naše životy.“ Vysoký chlap se na ni nevzrušeně díval. „Proto si tvůj výcvik vezmem na starost sami. Jak bylo domluveno.“

Ne ne, to ne, to by ji zabilo. Tihle byli mimo její možnosti. Byla ochotná běhat dokola v hloučku nováčků, ale nehodlala se ztrapňovat tím, co všechno neumí, před partou nějakých supermanů. Možná někdy za půl roku by to s nimi mohla zkusit. Chabě mávla směrem, kam předtím zmizeli ostatní. „Ne, já musím zůstat u své skupiny. Na váš level nejsem připravená, vážně.“

„To je nám jasný,“ promluvil nejmenší z nich, i když nejmenší bylo relativní, protože i ten ji převyšoval o deset centimetrů. Měl tak špinavou tvář, že by ho nejspíš nepoznala, kdyby se umyl, ale všimla si, že má jasně modré oči a na čele dvě malé, okrouhlé jizvy. „Ale my tě dáme do kupy rychleji než Baxter, protože ten se musí starat o všechny najednou, kdežto my se soustředíme jen na tebe.“

Jina měla dojem, že se pod ní otevřela propast, a polkla naprázdno. „Ale já už vážně nemůžu.“

„To si jen myslíš,“ odpověděl ten velký, napřáhl prst a pak ho zkroutil. „Tak jdeme na to.“

No do pekla!

O šest hodin později ležela Jina natažená na zemi, zírala nahoru na modrou oblohu a uvažovala, jestli by nebylo lepší si něco zlomit. Možná by to zvládla – přes něco přepadnout,

zlomit si jednu nebo obě nohy, přivodit si otřes mozku – cokoli, co by jí z toho pekla pomohlo. Nesnášela špínu a pot a teď jimi byla pokrytá od hlavy k patě. Nesnášela, že se musí fyzicky vybičovat až ke zvracení, přesto už to udělala dvakrát, a ještě před svými novými kolegy. Bohužel, ani tím si od svých mučitelů nevysloužila žádný soucit. Místo toho ten modrooký – říkali mu Snake – prohodil jen: „To máme za sebou všichni.“ A ten velký, což byl sám Ace, dodal: „Vstávej a pokračuj.“

Idiot.

Všichni to byli idioti, ale jejich velitel ten největší, doslova a do písmene. Ale právě proto, že to byl hlavní idiot a něco v jeho pohledu jako by očekávalo, že to Jina každou chvilku vzdá, ji nutilo vydržet, i když ji nutil sáhnout si na dno. A tak se zase zvedla a pokračovala, i když se sotva ploužila. Prostě se nějak pohybovala, i když by přísahala, že už to nejde.

Nad obličejem se jí teď zjevila špinavá silná ruka s lahví, z níž jí na nos skápla kapka zkondenzované vody. „Hydratujeme,“ nařídil Ace a Jina s námahou zvedla bolavou paži a láhev si vzala. Jak se ale vleže na zádech napije, byl větší problém. Možná by si vodu mohla jen nalít na tvář, část by jí snad natekla i do pusy.

Ne, to by nebylo dobré. Stačilo, že ji viděli zvracet. Měla by se napít v sedě.

Se sténáním se tedy převalila na bok, podepřela se loktem a několika dalšími bolestivými pohyby se vysoukala do sedu. Odšroubovala víčko a začala opatrně pít. Už věděla, že hltat se nevyplácí. Po dvou locích svěsila ruku s lahví a zuřivě na Ace pohlédla. „Nenávidím vás,“ ucedila, „všechny. Jste banda sadistů, co nejspíš pro zábavu kope do štěnátek. A děti chodíte strašit o Vánocích, ne na Halloween. Jeden jak druhý,“ dodala, aby bylo jasné, že nemá na mysli jen velitele, i když ten byl ze všech nejhorší.

Snake dosedl na zem vedle ní. „Nebuď taková,“ usmál se. „Dostaneme tě do formy, jakou jsi ještě neměla. Snadno uběhneš a uplaveš spousty kilometrů.“